

De worsteling

Het was inderdaad haar vriendin die ons zag. Wat ik toen al wist, gebeurt nu.

"Laat me maar," zegt ze. Ze rust haar kin op haar opgetrokken knieën. Haar zwarte haar valt warrig over haar gezicht, haar ogen staren in de leegte. De wangen zijn rood, de randen van haar ogen dik. Ze gebruikt gelukkig nooit mascara. Ik vind niets lelijker dan doorgelopen zwart.

Ik wil iets zeggen, maar heb geen idee wat. Ik ben al geen prater, en geruststellende zinnen komen zeker maar zelden in me op. Een grap, ja dat kan ik, maar dit is niet iets wat een lach op zal lossen.

"Is er echt niets..." vraag ik. Het is een gebaar waar ik van denk dat ze het op prijs stelt. Soms moet je er gewoon zijn, de suggestie wekken dat je alles voor iemand over hebt. Het aanbod om iets te doen kan al genoeg zijn, al weet ik dat ze op dit aanbod niet zal antwoorden.

Ze schudt licht met haar hoofd, maakt geen geluid. Een moment blijf ik nog staan, probeer haar blik te vangen, maar ze negeert me. Bij gebrek aan een goed plan loop ik de keuken in en vraag me onmiddellijk af wat ik daar eigenlijk doe. Ik zou iets voor haar moeten doen, maar ik heb geen idee wat. Er zouden cursussen moeten zijn voor dit soort situaties. Hoe kan een mens hiermee omgaan? Niemand die je dat vertelt, dat moet je allemaal maar zelf uitzoeken. Alsof iedereen ervan uitgaat dat mensen dat weten. Misschien moet ik een film huren, een film waar dit probleem in voor komt. En dan kopiëren wat er gezegd wordt. Misschien helpt het.

Ik begin aan de afwas en -geheel tegen mijn gewoonte in- droog ik ook af. Ik hoop dat ze weg gaat, dat ze iemand opzoekt die wel de juiste woorden weet. Die haar steunt, kent en naar haar luistert. Ik luister ook wel, dat zeker, maar ik kan haar nooit het idee geven dat ik écht luister. Ik reageer niet. Ik weet best dat ik instemmende geluiden moet laten horen, of haar woorden moet herhalen om haar te laten merken dat ik luister, maar dat is allemaal zo geforceerd. En nu, vandaag, met dit... nee, nu zeker.

Ik ben me bewust van mezelf, dat ik hier sta, tegen het aanrecht met een theedoek in mijn hand. Ik doe niet eens iets. Ik sta alleen maar. En dat terwijl zij nu...

'Ik ga weg...' hoor ik haar zeggen. Ik wil me wel omdraaien, maar het idee dat ik weer haar betraande gezicht en lusteloze lichaam zie houdt me tegen.

'Je gaat weg...' herhaal ik. Een antwoord blijft uit. Ik hoor voetstappen de trap opgaan en tegen de tijd dat de voordeur dicht valt sta ik nog steeds tegen het aanrecht met een theedoek in mijn hand.

Ik ben op de bank gaan zitten. Normaal is mijn dag gevuld met allerlei bezigheden, nu lijkt niks zinvol. Ik ben nooit alleen. Dat weet ik, nu ik hier zit en kijk naar herhalingen op tv. Fysiek wel, dat zeker, maar in mijn hoofd nooit. Daar leeft het besef dat zij thuis komt, dat er iemand is waarmee ik mijn leven deel. Nu weet ik dat ik alleen ben. Ik heb nooit het idee gehad dat alleen zijn erg is, dat alleen zijn eenzaam is. Ik moet ook bekennen dat dit me goed bevalt. Op een bepaalde manier voelt dit als de meest oprechte manier van zijn. Zonder anderen waar ik me voor aanpas, waar ik zaken voor laat en dingen voor doe die niet direct bij me passen. Eigenlijk is alles wat ik tot nu toe heb gedaan een grote leugen. Het lijkt alsof ik nu pas besta, nu er niemand meer is die me beïnvloedt. Daarom ligt op mijn lippen een glimlach die ik lang niet heb mogen proeven. Gezien de situatie lijkt het sadistisch, maar ik put geen goed gevoel uit haar vertrek, ik uit alleen maar blijdschap uit mijn oprechte alleen zijn. Daar is niks sadistisch aan, het is hoogstens egoïstisch. En laat nu net dat egoïsme de kern zijn van dit gevoel. Ja, egoïsme is lekker.

Uit mijn mobiel klinkt het toontje van een ontvangen sms. Ik twijfel of ik zal kijken, of ik wel wil weten wie het is. Mijn rust wil ik niet kwijt, maar als ik na enkele minuten merk dat in mijn hoofd de nieuwsgierigheid naar de afzender blijft spelen, pak ik het mobieltje en lees ik de display. '8 u xxx D,' staat er. Ik ben niet meer alleen. D. Dat is Daphne. Ik weet niet goed wat ik moet denken. Zij is de reden dat ik hier nu zit, en daarom eigenlijk ook de oorzaak dat ik geniet van de kalmte van het alleen zijn. Maar nu is zij opeens ook de stoorzender. Ik kan het paradoxale ervan niet waarderen. Zij maakt me los en bindt me weer vast. Dit is een goed moment om me serieus af te vragen of ik wel verliefd ben. Of die hele ontmoeting met Daphne en het daaropvolgende avontuur wel oprecht was. Misschien is dat gevoel wel verzonnen, een afleidingsmanoeuvre om op het punt te komen waar ik nu ben. Het was de reis naar het doel. Ik zal het moeten ontdekken. Ik sms haar terug dat ik er zal zijn. Acht uur is nog ver weg, de tijd die ik heb zal ik gebruiken om te glimlachen.

Voordat ik om half acht de deur uit ga, kijk ik nog naar de foto van mijn vriendin en mij. Gemaakt op Corfu door een jongetje dat een voortand miste. Ik dek mezelf af met mijn hand, kijk naar een stralend lachend gezicht en vraag hardop: 'Houd ik van je?' Ik krijg geen duidelijk antwoord.

Het is warm en er zijn veel mensen in het café. Daphne praat en lacht. Veel. Een onstuitbare stroom aan anekdotes en lachjes vloeien van haar lippen. Ik luister niet. De woorden blijven niet hangen, ik staar alleen maar naar haar gezicht en prachtige blik. Het lijkt zo wel alsof ik luister, en blijkbaar heeft Daphne geen instemmende geluiden en knikjes nodig. Dat bevalt me goed. Ze moet haar verhalen regelmatig onderbreken als er weer een bekende langskomt. Vooral veel mannen, mannen die zeker op haar vallen. Haar blonde haar valt golvend over haar schouders, ze heeft blauwe ogen en een zachte huid. Haar lippen zijn vol en glanzen. Ze is mooi, maar ze is niet mijn smaak. Ze is helemaal niet mijn smaak. Ik houd van donkere vrouwen. Terwijl ze praat en ik haar met mijn ogen aftast, probeer ik te voelen. Ik doe een poging mijn gedachten stil te zetten en te merken of ze me raakt, me blij maakt. Ik zoek naar dat gevoel dat haar onmisbaar maakt, het verlangen om haar vast te pakken en haar lichaam tegen de mijne te voelen. Ik test of ze me opwindt, knoop in gedachte haar blouse open en laat haar broek over haar dijen zakken. Ik herhaal onze nacht stap voor stap, herinner me haar lichaam en probeer de opwindning van toen opnieuw te beleven. Het lukt niet.

'Nog?' vraag ik en wijs op haar glas. Misschien moet ik opnieuw beginnen. Misschien doe ik iets verkeerd. Ze knikt en raakt even mijn hand aan. Ik wacht op iets. Een rilling, een tinteling, iets. Maar het is alsof een dikke laag eelt op mijn en haar huid ligt. Ik loop naar de bar, bestel een nieuwe ronde en voel me even weer alleen. Rust sijpelt traag door mijn lichaam, maar voor het me op kan slokken staan er twee volle glazen op de bar. De barman wenkt dat ik niet hoeft te betalen. Hij zegt iets over haar, maar ik hoor het niet helemaal. Mijn hoofd zit vol vragen. Waarom ben ik hier? Waarom zit ik in een café met een meisje waar ik vreemd mee ben gegaan en waarom ging ik vreemd? Dan besef ik me opeens dat ik niet moet denken. Ik ben hier om te voelen, niet om een reden te zoeken waarom dingen zijn gebeurd. Dat deed ik die nacht ook niet, met dank aan de drank die alle rationaliteit wist uit te wissen. Ik ga terug naar haar en met iedere stap die ik zet laat ik mijn denken varen. Als ik bij ons tafeltje aankom lijkt mijn hoofd bijna leeg. Ik zet de glazen neer en ze grijpt mijn hand. Koele vingers raken huid, een warme tinteling kruipt door mijn arm. Ze kijkt me vol verlangen aan.

Haar zachte ogen strelen mij, ze laten mijn buik dansen en ik voel hoe warmte vanuit mijn hoofd mijn lichaam in stroomt. Ik buig me naar haar toe en ze vangt mijn mond met haar lippen. Ik sluit mijn ogen en laat me meevoeren.

'Zullen we anders...' zegt ze als zij de kus onderbreekt. Ik kijk door een waas en knik. Er is niets dat me tegenhoudt met haar mee te gaan. Dit is wat ik wil. Alleen ik en soms de lust. Ik hoop dat ik alleen ben als ik thuis kom.